

Suomen Maanmittariyhdistys r.y. päätti vuosikokouksessaan 15.4.1948 muuttaa nimensä Maanmittausinsinöörien liitto r.y:ksi. Niinpä myös tämän lehtemme esi-isä *Maanmittari-Yhdistyksen Aikakauskirja* muutti vuoden 1949 alussa nimensä *Maanmittausinsinöörien Liiton Aikakauskirjaksi*. Julkaisu ilmestyi virallisesti 12 numerona vuodessa, mutta esimerkiksi vuosina 1949 ja 1950 kaikkien numerot olivat kaksoisnumeroita. Vuodesta 1963 alkaen lehti ilmestyi virallisestikin vain 6-numeroisena.

Seuraavissa kirjoituksissa poimin otteita noin viisi vuosikymmentä sitten ilmestyneiden lehtemme numeroiden sivuilta. Suorat lainaukset eivät ole aikakautensa tärkeimpiä asioita, mutta tavalla tai toisella ne ovat joko mielenkiintoisia, historiallisia tai muuten vain maukkaita haarukkapaloja noilta esi-isiemme ajoilta.

Vuonna 1949 **Yrjö Nissinen** kirjoitti **Työntutkimuksista ja rationalisointitoimenpiteistä maanmittauslaitoksessa** mm. seuraavaa:

Tutkiessaan asiapapereiden kiertokulkua virastossa työntutkijat joutuvat monesti toteamaan tarpeetonta viivytystä ja kaksinkertaista työtä kiertokulun jossain vaiheessa. Maanmittausinsinöörin palkkiolasku maanmittauslaitoksesta on varsinkin osoittautunut sellaiseksi asiapaperiksi, joka kiertää monessa portaassa ja monessa virastossa. Jos seuraamme sen vaiheita, niin toteamme, että se esitetään aluksi asianosaisille joko toimituskokouksessa tai nimismiehen virkahuoneessa. Sitten se odottaa valitusajan päättymistä 30 päivää, minkä jälkeen se tarkastetaan maanmittauskonttorissa ja siitä annetaan päätös. Toinen kappale palkkiolaskusta menee tämän jälkeen lääninkonttorille suoritusta varten ja toinen jää maanmittauskonttoriin. Tähän ei palkkiolaskun kiertokulku kuitenkaan vielä pysähdy, vaan lääninkonttori lähettää kaikki sille vuoden kuluessa kertyneet palkkiolaskut yhdellä kertaa maanmittaushallitukselle tarkastettaviksi, laatiin tätä ennen luettelon

laskuista. Maanmittaushallituksessa tarkastetaan kaikista lääneistä tulleet laskut ja luettelot, määrätään mahdolliset virheellisydet korjattaviksi ja annetaan päätös takaisin perittävästä ja valtion maksettavista määristä. Palkkiolasku palautetaan lääninkonttoreihin perimistä varten ja maanmittauskonttorit saavat määräyksen huolehtia virheiden ja puutteellisuuden korjaamista tarkoittavista toimenpiteistä.

Näin monivaiheinen oli maanmittauslaitoksessa laaditun palkkiolaskun kiertokulku tuolloin. Miten taksapalkkaisten maanmittareiden palkkiolaskusta tuolloin ehdotettiin muutettavaksi ja miten se sitten muuttui, on jo kokonaan toinen juttu.

Aikakauskirjan **Pieniä tietoja** -osastossa oli seuraava tiedotusluontoinen uutinen:

Täydennyskurssi maanmittaustekniikoiksi aikoville. Helsingin teknillisessä oppilaitoksessa alkaa 1.9.1949 25 viikkoa kestävä täydennyskurssi maanmittauslaitoksen mittaustekniikoiksi aikoville. Kurssille otetaan 36 vähintään 2 v. maanmittauslaitoksessa, pika- tai maanlunastuslautakunnissa palvelutta henkilöä. Opetus on maksuton, mutta kurssin suorittamisen jälkeen vaaditaan vähintään vuoden palvelussitoutumus maanmittauslaitoksessa.

Vielä useita vuosia sodan päättymisestä uusien autojen saanti oli ”kiven alla”. Tilaa jien jonotuslistat olivat vuosien mittaisia. Niinpä keväällä 1949 lehdesämme oli seuraava, otsikon lisäksi vain kahden virkkeen mittainen uutinen.

Maanmittausinsinöörien autot. Maanmittausinsinöörien Liiton hallituksen taholta käännyttäessä kansanhuoltoministeriön puoleen tiedustelulla maanmittausinsinöörien autonsaantimahdollisuuksista ja esitettäessä maanmittausinsinöörien asettamista suotuisampaan asemaan odotuslistalle, ilmoitettiin ministeriöstä maanmittausinsinöörien olevan virkamiehistä lääkärin ja eläinlääkärin jälkeen kolmannella sijalla jakelulistalla. Mikäli maanmittausinsinöörit anovat itselleen halpahin-

taiseimpia pikkuautoja ovat saantimahdollisuudet luonnollisesti suuremmat kuin haluttaessa kallishintaisempia vauvoja.

Seuraavana vuonna maanmittaushallituskin puuttui auto-ongelmiin, joten vuoden 1950 viimeisen numeron *Pienissä tiedoissa* oli seuraava tiedote:

Maanmittausinsinöörien autonsaantimahdollisuudet. Maanmittaushallitus on Valtion lisenssitoimikunnalta anonut, että osa maahan saatavista autoista varattaisiin maanmittausinsinööreille jaettaviksi. Volkswagen merkkisten autojen saaminen, joista aluksi oli kysymys, näyttää nyttemmin muuttuneen varsin epävarmaksi, mutta muunlaisten, lähinnä englantilaisten, autojen saamiseen lie nee parempia mahdollisuuksia. Tämän johdosta maanmittaushallitus on kehoittanut toimitusinsinöörejä maanmittauskonttorin kautta ilmoittamaan maanmittauslaitokselle, minkämerkkinen auton kukin haluaa saada ensisijaisesti ja minkä toissijaisesti.

Ja lehden jokaisen numeron lopussa oli **Maanmittaushallituksen määräyksiä ym.**, joista tässä seuraavat laitoksen tulevaa johtoa koskevat määräykset:

9/9-49 – Tekniikan ylioppilas **Osmo Lauri Aatos Niemelä** otettu maanmittausharjoittelijaksi ja määrätty maanmittausinsinööri **Aarne Lansan** harjoitettavaksi.

27/9-49 – Maanmittausinsinööri **Paavo Henrik Lappi** oikeutettu toistaiseksi, kuitenkin kauintaan 30.4.1950 saakka, asumaan virka-alueensa ulkopuolella Helsingin kaupungissa.

29/11-49 – Diplomi-insinööri **Lauri Henrik Kantee** otettu maanmittausasiantuntijaksi ja määrätty maanmittausinsinööri **Juho Laguksen** virka-apulaiseksi.